

שני שירים

שיר אהבה

אולי יבוא יום וסופסוף תכנס
 למחזור העסיס בעצי הזית האהובים ותשרי
 את שמך המבדיל קקור עכביש
 ביני לבין גלי ההרים והשמים והמים
 המחבקים — אך עד אז שירי יהיו
 שירי אהבה לנצל הזרוקה על המדרגות
 ולהפסקות בין משכי הרוח והריק הזוהר
 על גבול חלומות מצטלבים. תן לי
 להאדיר את אשר אולי לא היית כאן
 אך שתהיה תחת עיני הכוכבים
 המביטות ללא עפעוף ובאותו אוקינוס רוחי
 השוטף אותי לפעמים ואני שושנת החלל
 המסתובבת. ועל ברכיך ידיך ששאלו
 שאלות עיפות ולפעמים חיכו יותר
 מפיך הדיאונזי. אל נא תאסף אותן
 אל האלם שממנו אין שיבה למבט.
 אולי יבוא יום והגעגועים יפנו
 ממך מבעדך ועמך אל מעבר
 ולא ייסרו מלקחי האש את הבשר
 בשמך המתוק הריחני כמנגו נמס
 אלא על כלי הנחשת בחדרי
 עוד יזמזם בן-זכר כבר מומר לרף
 השמש השוקעת לכלם ודמו בכל זאת דמך.
 אך עד אז
 הרשה לי

★

אלי, נושף צלילים
 הצפע
 ממראות גרים בפנת
 הזכרון
 לשרוש רוחש באזני
 יותר מאחר
 מרוח מנקשת בתריסים
 ומרעם מטוסים
 שאת פשרם אני יודע

★

פליאה בעיניך לשאני שח על
 על עב היורד על עיני כזקן אב
 פה ובלי לבוש צף על בהונות
 באדרת עננה קלה לכתפי
 לטפתי לירק המכסה סלעים נמים
 מדוע פלאי לבלוב צפים בעיניו?
 הוא חדש שבט עלי שבטו על עלעלי
 ואני מקל שקד בידיו ואת המשרגות
 רואה. פיו פלחים לוחשים חג על הגג בחרף
 בין פלח לפלח תרה שדברתי על הפרי
 שישוב וכרעתי אל גבעול דק עפר בידי דבק
 נמוג מי שפלאי לבלוב פשוט צף בדמי עכשו
 לאן לצוף פלאי ובלי לבוש. פיו לבלב למות.